

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobkyně zastoupené JUDr.Janou Kašpárkovou, advokátkou se sídlem v Olomouci, Blanická 917/19, proti žalovanému: **Ministerstvu kultury České republiky**, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního úřadu

t a k t o :

- I. Žalovaný je povinen ve lhůtě patnácti dnů od právní moci rozsudku rozhodnout o žádosti žalobkyně o informaci ze dne 23.9.2010.**

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 6.760,-Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr.Jany Kašpárkové, advokátky.**

Odůvodnění

Žalobkyně se žalobou, doručenou Městskému soudu v Praze dne 18.11.2010, domáhala ochrany proti nečinnosti Ministerstva kultury České republiky (dále též žalovaného správního úřadu).

Žalobkyně v podané žalobě popsala, že dne 12.8.2010 podala u žalovaného žádost o informaci podle ustanovení § 14 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, v níž žádala o informaci, kde jsou zveřejněny

informace, poskytnuté na žádost ve smyslu ustanovení § 5 odst.3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný správní úřad reagoval dopisem č.j.: MK 17129/2010 OZ, v němž odkázal žalobkyni na webové stránky žalovaného, na sekci „Povinně zveřejňované informace“. Žalobkyně později uvedené webové stránky důkladně prostudovala spolu s dalšími osobami, avšak informace, které se zde měly dle odpovědi žalovaného nacházet, se na uvedeném místě elektronické adresy nenacházely. Dne 23.9.2010 podala žalobkyně u žalovaného novou žádost o informaci způsobem, stanoveným v ustanovení § 14 odst.2 a 3 zákona č. 106/1999 Sb., v níž žádala o pravdivou informaci, kde jsou zveřejněny informace, poskytnuté na žádost podle ustanovení § 5 odst.3 téhož zákona. Žalovaný správní úřad ve lhůtě stanovené zákonem informaci neposkytl ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informaci, proto žalobkyně dne 15.10.2010 podala stížnost podle ustanovení § 16a odst.1 písm.b) zákona č. 106/1999 Sb. Ani na uvedenou žádost žalovaný nijak nereagoval a protože žádost o informaci ze 23.9.2010 nevyřídil zákonem stanoveným způsobem a žalobkyně vyčerpala prostředek na ochranu proti nečinnosti, který zákon stanoví, má žalobkyně za to, že nelze jinak, než se svého práva domáhat u soudu žalobou proti nečinnosti správního úřadu.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k obsahu podané žaloby ze dne 24.4.2011 vyplývá, že žalobkyně podanou žalobou uplatňuje požadavek na stanovení povinnosti pro správní úřad k vydání rozhodnutí o žádosti žalobkyně o informaci ze dne 23.9.2010. Žádost se týkala dotazu, kde Ministerstvo kultury zveřejňuje povinně zveřejňované informace ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím. Jedná se o jeden z četných dotazů žalobkyně, se kterými se pravidelně a periodicitně obrací na Národní památkový ústav či na Ministerstvo kultury. Žalovaný má za to, že dotaz žalobkyně byl povinným subjektem v zákonem stanovené lhůtě zodpovězen tak, že jsou tyto informace zveřejňovány na webové stránce Ministerstva kultury.

Tím, že povinný subjekt obdržel potvrzení, že odpověď byla tazatelce doručena, pokládal věc za vyřízenou a následný nesouhlas žalobkyně s vyřízením žádosti pokládal za jeden z mnoha šikanózních výkonů práva, kterých se tazatelka neustále dopouští svým již ustáleným postupem, který spočívá v zadání dotazu podle zákona o svobodném přístupu k informacím, následným nesouhlasem s obsahem odpovědi, následovaným podáním stížnosti, které jsou završovány správní žalobou a poté žalobami na náhradu nemajetkové újmy. I Nejvyšší správní soud tento cyklus nazval *perpetuum mobile*, kdy správní úřady jsou zavalovány jejími žádostmi o informace, které nejsou vedeny snahou získat informace samotné, ale o jasným zatěžováním povinného subjektu nesčetnými dotazy, stížnostmi, uplatňováním nároků na náhrady škody i návrhy na opatření proti nečinnosti, to vše jen za účelem vyvolávání sporů. Rovněž zmiňovaná účast advokátního zastoupení s vyčíslením finanční náročnosti zastoupení je pro tyto žaloby očividně nadbytečné. Z podání vyznívá, že žalobkyně se advokátním zastoupením pouze zaštiťuje, aby mohla navyšovat náklady řízení v předpokladu, že správní soud tyto úspěšnému žalobci automaticky přiznává. Jedná se podle žalovaného o zcela jednoznačné zneužívání práva na soudní obranu, jak jí žalobkyně ve svých četných podáních prezentuje.

Žalobkyně využila svého práva a k obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu podala prostřednictvím své zástupkyně dne 20.5.2011 repliku, v níž zopakovala, že žalovaný správní úřad upozornila na to, že jí poskytnutá informace k její žádosti ze dne 12.8.2010 není pravdivá, takže má za to, že správní úřad záměrně k její žádosti poskytl nepravdivou informaci. Pokud jde o stížnost podle ustanovení § 16a odst.1 písm.b) zákona č. 106/1999 Sb., žalovaný měl povinnost tuto stížnost vyřídit tak, že pokud jí sám nevyhoví, předat jí nadřízenému orgánu, tj. ministru kultury. K prokázání tvrzení žalobkyně o nečinnosti

žalovaného a tedy k důvodnosti žalobou uplatněného práva je nutno vést dokazování, přičemž žalobkyně je připravena prokázat, že je to žalovaný, který postupuje závadně a v rozporu se zákonem, že jeho žalobní obrana difamujícími vyjádřeními vůči žalobkyni nemůže být obranou účinnou a že žalobkyně se žádného právně nedovoleného jednání nedopustila a v souladu se zákonem a způsobem zákonem stanoveným realizuje své ústavní právo na informace.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 20.10.2011 zástupkyně žalovaného správního úřadu odkázala na písemné vyjádření k podané žalobě s tím, že považuje za potřebné dodat, že žalovaný uznává, že požadované informace původně nebyly zveřejněny, nicméně ministerstvo následně konalo a začalo informace zveřejňovat. Svědčí o tom e-mail ze dne 26.8.2010, kde byla všem určeným pracovníkům uložena povinnost zveřejňovat poskytnuté informace s odkazem na ustanovení § 5 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. Žalobkyně tedy byla materiálně uspokojena, informace jsou uveřejňovány, což vyplývá mimo jiné i ze současného výpisu z webové stránky ministerstva, z něhož je patrné, že žádané informace jsou zveřejňovány na webu žalovaného správního úřadu. K podané žalobě žalovaný uvádí, že žalobkyně sice nebyla uspokojena formálně, nicméně k jejímu materiálnímu uspokojení došlo. Za této situace má žalovaný za to, že by vyhovění podané žalobě bylo zcela formální, protože podstata byla vyřešena.

Žalobkyně ani její právní zástupkyně se ústního jednání u soudu přes řádné a včasné předvolání nezúčastnily a svou neúčast včas omluvily pracovními povinnostmi na straně zástupkyně žalobkyně a osobní a rodinnou situaci na straně žalobkyně. Soud proto postupoval podle ustanovení § 49 odstavec 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) a o podané žalobě jednal a rozhodl v nepřítomnosti žalobkyně.

Z obsahu spisového materiálu byly potvrzeny skutečnosti, uvedené v podané žalobě i ve vyjádření žalovaného správního úřadu.

Žalobkyně podala dne 12.8.2010 k Ministerstvu kultury ČR žádost o informaci podle zákona č. 106/1999 Sb., kde žádá, na jaké konkrétní elektronické adrese, tj. způsobem umožňujícím dálkový přístup, zveřejňuje povinný subjekt v souladu s ustanovením § 5 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. informace poskytnuté na žádost. Dála žalobkyně předložila dopis ze dne 23.9.2010, nazvaný nesouhlas s poskytnutou informací, v němž uvedla, že na webu www.mkcr.cz, v sekci „Povinně zveřejňované informace“ žádné povinné informace poskytnuté na žádost ve smyslu ustanovení § 5 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. zveřejněny nejsou.

Dne 15.10.2010 podala žalobkyně stížnost podle ustanovení § 16a odst.1 písm.b) zákona č. 106/1999 Sb., v níž navrhla, aby ministr kultury jako nadřízený orgán přikázal, aby věcně příslušný odbor ministerstva žádost žalobkyně vyřídil.

Městský soud v Praze po provedeném řízení posoudil podanou žalobu takto:

Podle ustanovení § 79 odst.1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis, platný pro řízení u správního úřadu, stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního úřadu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu úřadu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Podle ustanovení § 81 s.ř.s. soud rozhoduje na

základě skutkového stavu, zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu úřadu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.

V ustanovení § 79 a následujících s.ř.s. je tak upraven institut, umožňující účastníkům správního řízení domáhat se ochrany před nečinností správního úřadu. Správní úřad je nečinný, pokud nekoná přesto, že mu to zákon ukládá. V ustanovení § 79 s.ř.s. je upravena pouze ochrana před nečinností, spočívající v nerozhodování ve věci samé nebo nevydání osvědčení, nikoliv před jinými procesními vadami. Nečinnost při vydávání rozhodnutí se může týkat jak správního orgánu prvního stupně, tak orgánu odvolacího, který po podání řádného opravného prostředku v řízení nepostupuje. O nečinnost správního orgánu se však může jednat pouze v případě, že neexistuje žádná skutečnost, která by bránila v řízení činit úkony a rozhodnout.

Podle ustanovení § 16a zákona č. 106/1999 Sb. stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (dále jen "stížnost") může podat žadatel, kterému po uplynutí lhůty podle ustanovení § 14 odst.5 písmeno d/ nebo § 14 odst.7 tohoto zákona nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Stížnost se podává u povinného subjektu, a to do třiceti dnů ode dne a) doručení sdělení podle ustanovení §§ 6, 14 odst.5 písm.c/nebo § 17 odst.3 zákona, b) uplynutí lhůty pro poskytnutí informace podle ustanovení § 14 odst.5 písm.d/ nebo odst.7 tohoto zákona.

O stížnosti rozhoduje nadřízený orgán. Povinný subjekt předloží stížnost spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu do sedmi dnů ode dne, kdy mu stížnost došla, pokud v této lhůtě stížnosti sám zcela nevyhoví tím, že poskytne požadovanou informaci nebo konečnou licenční nabídku, nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Nadřízený orgán při rozhodování o stížnosti podle odstavce 1 písmeno a/, b/ nebo c/ přezkoumá postup povinného subjektu a rozhodne tak, že a) postup povinného subjektu potvrdí, b) povinnému subjektu přikáže, aby ve stanovené lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí nadřízenému orgánu, žádost vyřídil, případně předložil žadateli konečnou licenční nabídku, nebo c) usnesením věc převezme a informaci poskytne sám nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti; tento postup nelze použít vůči orgánům územních samosprávných celků při výkonu samostatné působnosti.

Podle ustanovení § 16a odst.8 nadřízený orgán o stížnosti rozhodne do patnácti dnů ode dne, kdy mu byla předložena.

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného správního úřadu s odůvodněním, že dne 23.9.2010 podala u žalovaného novou žádost o informaci způsobem, stanoveným v ustanovení § 14 odst.2 a 3 zákona č. 106/1999 Sb., v níž žádala o pravdivou informaci, kde jsou zveřejněny informace, poskytnuté na žádost podle ustanovení § 5 odst.3 téhož zákona.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu vyplývá, že bez ohledu na to, jakým způsobem byla vyřízena povinným subjektem první žádost žalobkyně o informaci ze dne 12.8.2010, o této nové žádosti žalobkyně ze dne 23.9.2010 nejenže nebylo rozhodnuto žádným ze způsobů, upravených zákonem č. 106/1999 Sb., ale nebylo na ní povinným subjektem vůbec reagováno. Městský soud v Praze si sice vzhledem ke skutečnostem, známým mu z úřední činnosti, může učinit úsudek o počtu důvodných i nedůvodných žádostí žalobkyně o informace ve smyslu uvedeného zákona, nicméně pro posouzení případné

nečinnosti v projednávané věci zůstává rozhodným, že vzhledem k výše popsaným skutkovým okolnostem je třeba považovat žádost žalobkyně ze dne 23.9.2010 za novou žádost o informaci a že žalovaný správní úřad ve lhůtě stanovené zákonem informaci neposkytl ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informaci. Žalobkyně vyčerpala zákonem č. 106/1999 Sb. předpokládaný prostředek na ochranu proti nečinnosti, když dne 15.10.2010 podala stížnost na postup (nečinnost) povinného subjektu podle ustanovení § 16a odst.1 písm.b) zákona č. 106/1999 Sb., avšak ani na uvedenou žádost žalovaný nijak nereagoval a protože žádost o informaci ze 23.9.2010 nevyřídil zákonem stanoveným způsobem, nelze než dospět k závěru, že žalobkyně se podanou žalobu důvodně domáhala ochrany proti nečinnosti, když soud dovedl nečinnost žalovaného správního orgánu ve smyslu ustanovení § 79 s.ř.s. Lhůtu k vydání rozhodnutí v dané věci pak žalovanému stanovil v délce patnácti dnů počínaje ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku, délka lhůty pak koresponduje lhůtě, kterou zákon č. 106/1999 Sb. stanoví k poskytnutí vyžádané informace.

Výrok o nákladech soudního řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst.1 s.ř.s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, proto jí přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náhrada účelně vynaložených nákladů představuje v dané věci žalobkyní zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 1.000,- Kč podle položky 14a bod 2 písm. e) sazebníku soudních poplatků zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném do 31.8.2011 a dále odměna právní zástupkyně JUDr.Jany Kašpárkové, advokátky, a její hotové výdaje. Mimosmluvní odměna v daném případě činí dva úkony právní služby po 2.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby) podle ustanovení § 6, § 7, § 9 a § 11 odst. 1 advokátního tarifu a dvakrát režijní paušál po 300,-Kč za náhradu hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Dále byla jako součást odměny zástupce žalobce přiznána 20% daň z přidané hodnoty z celkové odměny za právní zastoupení v částce 960,- Kč, neboť právní zástupkyně žalobkyně je podle předloženého osvědčení plátcem DPH. Celková výše přiznaných nákladů řízení tak činí 6.760,-Kč, jejichž povinnost k náhradě soud přiznal proti žalovanému k rukám právního zástupce žalobce ve třicetidenní lhůtě k plnění.

Soud nepřiznal žalobkyni jako součást náhrady nákladů řízení cestovní výdaje žalobkyně za cestu z místa jejího údajného bydliště v Bouzově do Olomouce a zpět, neboť uvedené náklady cestovního nejsou podle názoru soudu důvodně a účelně vynaloženými náklady řízení, k jejich náhradě by byl po právu povinen žalovaný správní úřad.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a následujících s.ř.s. u Městského soudu v Praze kasační stížnost, a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Podle ustanovení § 105 odst.2 s.ř.s. stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem ; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 20.října 2011

JUDr. Hana V e b e r o v á ,v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová

